

Utassy József

Amerre a nap lejár

Dühöm évszaka: kivagyí nyár van
e bajuszpödrő kukoricásban.

Már tudtam én, eljön a perc, el:
megállok, hazám, előtted háttal,
s kivárom, míg a naplementtel
hontalanná nyurgul nagy árnyam.

Állok itt: Magyarországnak háttal.

Háttal! anélkül, hogy hűtlen volnék,
s lennék idegen utakon vendég:

ki-fia-borja megcsodáltan.

Ifjú bakancs és őzikelábnyom
remeg át előttem a határon.

Johnny-vá itt lényegül át János!

Vagy egy vak lépés, s virradatra
beszakad végleg a föld alatta.

Hazám a halállal is határos!

Kérdéske görbül sírásra számon,
mert a felelet próféta haragú:

nincs határ, ami engem határol!

Koponyám geoid alakú,
koponyánk geoid alakú.

Van egy világ

Görgőre húzva hajnalunk,
sörhab csipkézi éjszakánk,
van egy világ itt általunk!
S honunk helyett egy fél hazánk.

Kerekíti a telihold
szemünk esteledő tavát.
Miasszonyunk, szomorúfűz
tükrözteti ott szép magát.

És testet ölt a szerelem,
mert nem égi bútor az ágy!
Mégis, miként ha fellegen
vonulnának az éjszakák.

Isten faggatása

Úristen, hát hol élek én?!
Valóban ez a föld hazám?
Mért nem ölel akkor magához
úgy igazán?

Uram, te láttad apámat!
Agyamon derengés fut át:
valahol Minszkben kaparták el,
mint a kutyát.

Fiam szélfútt, zsendülő ág.
Örök barbár: letörted őt,
Hizlalod vele a rédcisi
köztemetőt.

Számomra mit eszeltél ki?!
Miféle döghalált, uram?
Búzlók, de mégis téged szánlak
szomorúan.

Mert nincs esély, Uramisten,
föltámadásra nincs esély!
Gyere, ültess föl térdeidre,
s hazudj, mesélj.